

On són les estovalles?

No doneu mai per descomptat que ens heu provocat tres orgasmes: no costa gens preguntar

Foto: Nicola Albertini

Arribeu a casa d'un amic que us ha convidat a sopar. Pengeu l'abric, deixeu la bossa i aneu cap a la cuina, on ell està acabant d'enllestir quatre coses. Ara toca preguntar: "Què faig?". El cas és que ja sabeu què cal fer, si sou a punt de sopar, la pregunta és un formalisme: podeu parar taula, si no esrà parada, o preparar un aperitiu o -si teniu un d'aquells dies dropos- agafar una cervesa de la nevera i fer companyia al cuiner, que també ajuda.

Aquests dies previs al vuit de març, sento molts homes preguntant què poden fer per ajudar, aquell dia. Passa com a la situació que us acabo d'explicar. Diria que ja ho saben, el que poden fer. I no només el vuit de març, com si fer alguna cosa aquell dia convalidés la resta. Diria que la majoria dels homes ja saben què cal fer dijous vinent i tota la resta de dies de l'any perquè és molt senzill: es tracta de ser, ras i curt, homes. En el sentit més humà de la paraula.

No serveix de res que ens lloeu, que us meravelleu de les nostres capacitats i que us feu vostres les nostres reivindicacions durant un dia i després us n'oblideu. Faré una passa enllà, encara: no serveix de res que us feu vostres les nostres reivindicacions més flagrants si a la base, en un sentit estrictament humà no lluitem plegats per desterrar certes actituds que encara que vulguem fer veure que ja han estat superades, no ho estan. És relativament fàcil posicionar-se en qüestions com l'equiparació salarial, la violència masclista, els abusos de poder i tantes altres coses en què encara queda moltíssima feina a fer, però cal treballar també en les qüestions més bàsiques i

quotidianes i fer equip des de la condició que ens uneix: la humana. Com que ho pregunteu tant, apuntaré només quatre idees.

Va, per començar. Quantes vegades no haureu dit d'algun amic o conegut vostre ?és un cabró amb les ties, però no és mal tio?? Si és un cabró amb les ties, permeteu-me que dubti de la seva bondat. Quantes vegades no haureu rigut la gràcia a algú que es feia el milhomes? Quantes vegades no heu rebut un missatge denigrant en un grup de whatsapp i heu callat? Potser ho heu fet sense mala intenció, des de la ingenuïtat o per por o vergonya de quedar com els aixafaguitarres de la conversa. La propera vegada que us trobeu en una situació semblant, penseu en com d'integrat tenim aquest comportament, fins al punt que ser un maltractador de baixa estofa gaudeix d'un prestigi determinat: ?Us agraden els homes que us tracten malament?, em va dir un amic en una ocasió. Maremeva.

No, de cap manera: a nosaltres, com a la resta del món, ens agrada que ens tractin bé. Molt bé, si pot ser. És imprescindible, per canviar les tornes i desprestigiar aquesta manera de fer, que sigueu vosaltres, els homes, els qui comenceu a esbrincar els gallets. Si un amic vostre tracta malament una noia, no deixeu de dir-l'hi, no li rigueu les gràcies. No ho permeteu i poseu-vos sempre de la banda de l'agredida, feu-li costat. Fins i tot si penseu que està exagerant. Fer costat a algú que pateix és senzillament humà. No va d'homes o de dones.

No cal, tampoc, que us pengeu medalles per fer coses de què, tradicionalment, se n'han encarregat les dones. Els homes que m'agraden -i sortosament en tinc uns quants a prop-no se senten especials per compartir les tasques de la llar, tenir cura dels fills o cuidar les seves companyes i amigues. No se senten especials ni millors per fer-ho ni senten que estiguin fent res que no els pertoqui. Tampoc no els sap greu demanar ajuda a una dona per fer una tasca associada tradicionalment als homes, com fer anar el trepant o desembussar una tassa de vàter. Cal reivindicar una nova manera d'entendre la masculinitat que rebutgi aquests cànons rancis.

Feu sentir còmodes les dones. Desterreu els vells preceptes de la seducció. Comencem a comportar-nos simplement com a persones. Aneu de cara sempre i no sigueu covards. No doneu mai per descomptat que ens heu provocat tres orgasmes: no costa res preguntar. I sisplau, esborreu del vostre diccionari personal l'expressió ?no hi ha qui entengui les dones?, perquè el problema no és que no ens entengueu, és que moltes vegades no enteneu allò que la societat porta explicant de nosaltres des de fa segles. Si volem entendre'ns, uns i altres, preguntem-nos tot allò que calgui, encara que faci vergonya o que ens sembli ridícul.

Us confessaré un darrer secret: a la majoria de dones no ens agrada que ens ensabonin pel simple fet de ser dones. Solidaritzar-se amb la lluita feminista no va de dir que som molt fortes, molt valentes i molt llestes. Va, precisament, de no haver de dir tot això per no haver de reivindicar a qui se suposa dèbil. L'ensabonada aconsegueix l'efecte invers. El que ens agrada és la normalitat, us ho asseguro.

Podria seguir donant-vos idees de tot el que podeu fer no el vuit de març, no: tots els dies. Ja us ho he dit, això no és una convalidació. Però sabeu què? Em sembla tan obvi com que quan vas a casa d'algú, és millor demanar directament on són les estovalles i estalviar-te una pregunta formal.

Ei, o obrir-te una cervesa i fer companyia, que a vegades s'agraeix molt més que tenir la taula parada.